

De la vida diària

DAVANT EL 1986, TOT JUST INICIAT, QUE PREFERIM... TREBALLAR MENYS, O GUANYAR MES?

Aquesta pregunta que per "inoportuna" no es podia formular fins ara, possiblement sigui obligada d'ací endavant, a l'enfrontar-nos amb la ferotge competència que comporta la integració al mercat europeu.

Després de tant parlar de que "Espanya és diferent" -i de creure ns-ho caldrà fer un esforç de voluntat i de sacrifici per a demostrar que en qualitat i quantitat podríem, si ens ho proposem, equiparar-nos amb el món laboral europeu, i que no estem disposats a deixar-nos enlluernar pels productes "Made in Europa" i que seguirem fidels al nostre propi mercat, que bé prou ho necessitarà, i no solament per patriotisme, si nó que també pel convenciment de les seves bondats, d'altra banda a superar amb la nostra ajuda i confiança si es tracta de fer-los competitiu i inclús avantatjosos.

Per descomptat que durant aquest 86 de rodatge europeu hi haurà sectors

amb produccions elevades i costos ajustats -i per tant competitiu- que exportaran, però no és menys cert que d'altres de costos més cars seran aparcats per la invasió que es prepara.

Així és que la pregunta inicial caldrà se la plantegin seriosament els que fins ara creien compatible els augments de sous amb les reduccions horàries, doncs s'hauran acabat les proteccions encobertes o bé oficials davant els dèficits acumulats, els quals, per altra banda, no passen de significar un ajornament de la déblaque per a fer més estrepitós l'enfonsament final.

Ha passat l' hora de posar pegues a la producció o al client, i si és arribat el moment de compenetrar-nos amb tot el que fa referència al món laboral i solidaritzar-nos amb l'usuari, especialment perquè en ambdós casos hi som presents com a persones que produeixen i consumeixen.

Si se'ns permet, ací va una anècdota viscuda per un amic de Girona, i soci del Barça, per més senyes, en una visita que va fer en un recent saló de l'automòvil.

Fanàtic dels cotxes, quedà entusiasmat amb un sotificat i luxós vehicle dels que "fan girar", el qual entre altres virgueries i automatismes, inclús "parlava". Sí, avisava d'una sèrie d'atencions precises, de possibles oblits per part del conductor, etc. Estava a l' stand anglès. A la indicació de si podien

canviar-li l'idioma es mostraren remisos, per la qual cosa se'n va anar a l' stand japonès que també n'hi havien d'iguals i millors encara. A la suggerència de traduir els disquets del japonès, tot foren facilitats, a l'extrem que s'oferiren a traduir-li no solament a l'espanyol, si nó que també al català si ho preferia, per la qual cosa li demanaren, al prendre nota de les paraules precises, si ho volia amb la fonètica pròpia de l'accent barceloní o empordanès.

I és que el venedor -que parlava força bé el castellà- havia passat les seves vacances ací Catalunya, havia estat al Camp Nou i vist i sentit les havaneres de l'Escala.

Oh! ... el Barça! Oh! ... la Costa Brava! ... exclamava.

Oh! ... aquests japonesos! ... exclamem nosaltres.

Raimon

I TU, NO HAS SENTIT?

Potser més d'un dels qui llegeixin aquestes ratlles pensaran que estic equivocat, que somnio truites com vulgarment diem ..., però amb tot jo puc afirmar que sí, que veritablement ho he sentit.

M'estic referint a la festa de Reis, aquesta entranyable festa que almenys per unes hores ens fa retornar a l'infantesa, a aquells anys plens d'il·lusió i plena confiança en que tot és possible, en que creiem en l'amor més pur, en el goig de participar en un fet històric i bíblic que ens pot omplir del plaer més pur, més entranyable malgrat haver deixat molt enrera els anys de l'infantesa, aquells benaurats anys en que tot ho creiem possible per costós que pugui ser ... ja que els Reis poden portar-nos tot allò que els demanem.

Es clar que ara les nostres peticions són unes altres, ben diferents, és cert, però que malgrat tot poden ser possibles mentre en el nostre cor hi càpiga encara que només sigui una espurna d'il·lusió, de confiança en el que és amor vingut de Déu.

Hi ha moltes maneres de participar de l'arribada dels Reis, moltes, si sabem viure aquest fet amb tendresa i il·lusió. Ningú em podrà negar la felicitat que ens pot portar el fet d'anar a comprar joguines

pels nostres infants, gaudint ja des d'aquell moment de la joia de contemplar els ulls meravellats dels menuts en trobar-se amb tot allò que havien somniat. Podem negar la pregona felicitat que sentim en aquells moments? ¿Pot haver-hi algú que almenys per uns moments no es torni a sentir infant? I això no es pot comprar amb tots els diners del món. Res ni ningú no ens pot portar tanta felicitat, aquesta felicitat pura i joiosa de sentir-nos infants, de reviuere per un dia l'inefable plaer de la innocència que tot ho acull amb cor pur, sense enganys ni mals pensaments, gaudint plenament del fet de la generositat dels Reis Mags que savis i poderosos volgueren adorar el Messies esperat, aquell que venia a salvar-nos, a ensenyar-nos el veritable camí, el de la Veritat, per assolir la Vida que Déu Pare ens té preparada. Si això és així, i els cristians ho creiem fermament, ¿què millor que ja des d'ara començar a gaudir del fet inefable de la promesa feta per Jesús, aquell infantó que rebé l'adoració dels Mags a Betlem?

Totes aquestes coses i d'altres les he viscudes emocionat la nit de Reis passada quan trobant-me a les escales del temple tot esperant l'arribada dels tres Reis per fer l'adoració al Nen Jesús, voltat de

gent però sol amb els meus pensaments, de sobte vaig sentir com una mà amiga d'una senyora que tenia al meu costat, es posava sobre el meu braç i l'estrenyia afectuosament. Sóc incapaç de trobar les paraules per expressar la meua emoció i agraïment. Només sé dir que em vaig emocionar i ple del goig més pur, amb el cor esponjat i els ulls humits de felicitat, una felicitat pura i entranyable com mai no havia viscut. Sí, en aquells moments jo em vaig sentir infant, ple d'il·lusió i donant gràcies a Déu per aquells moments de plaer pregona sentit. No sé si aquella bona amiga arribarà a llegir mai aquestes ratlles, però el seu record el porto per a sempre en el meu cor. Res no ens vam dir, ni una paraula, però la nostra comunió fou perfecta i total. Gràcies, estimada germana. Només Déu, tu i jo sabem el gran bé que m'has fet. Ja no em vaig sentir sol envoltat de tanta gent. Sabia, vaig sentir dintre meu, tot el goig de participar acompanyat i plenament de la nit de Reis. Que Déu t'ho pagui, doncs jo, pobre de mi, ni tan sols sé trobar les paraules d'agraïment que et mereixes.

¿Quina cosa podia fer-me més feliç del que tu m'has fet aquesta nit de Reis ...?

Juli G. Valls